

El sentit de Podemos

Quan Pablo Iglesias va registrar com a partit el moviment social que havia anat articulant-se a l'entorn del 15M els seus plantejaments eren del tot maximalistes. Podemos no entrava en política per ser complement o crossa de ningú. El pacte no entrava dins la lògica de la nova força. Més aviat al contrari, perquè Iglesias titllava de *pasteleo* o "intercanvi obscè de cromos" els acords que havien anat permetent majories parlamentàries o municipals a Espanya des de la reinstauració de la democràcia. Els dirigents de Podemos recollien així un sentiment derivat del malestar popular que ha anat accentuant-se amb la crisi econòmica i com a conseqüència dels darrers governs de José Luis Rodríguez Zapatero i Mariano Rajoy. Un malestar que en molts casos és autèntica indignació, atida pels casos de corrupció que han anat encadenant-se.

Això és cert, però el problema és que la "nova política", si parteix d'uns plantejaments radicals, només se'n pot sortir amb majories absolutes. Una esmena a la totalitat del sistema i als pactes que poden permetre que continue governant "la casta" pot condemnar els maximalistes a l'esterilitat política. El "tot o res" només té sentit si les urnes permeten que siga "tot". Si no, és "res". Aquest ha estat exactament el cas d'Andalusia. És cert que Susana Díaz lidera un partit que governa el país de manera ininterrompuda des de les primeres eleccions autonòmiques. Un partit que en els darrers anys s'ha situat al centre d'una teranyina corrupta d'una obscenitat extrema. Però el PSOE ha tornat a guanyar amb una àmplia majoria i l'alternativa al suport de Podemos és el suport de Ciutadans. Ha estat, doncs, finalment un acord entre ciutadans i socialistes el que ha permès que Díaz renove com a presidenta. Els dirigents andalusos de Podemos semblen contents, perquè diuen que han aconseguit situar el partit d'Albert Rivera amb "la casta". Cada dia s'assemblen més als comunistes alemanys, que, davant l'ascens de Hitler, proclamaven: "Com pitjor, millor!". I no. Com pitjor, pitjor.

Les raons i les filigranes electorals del partit de Pablo Iglesias en moltes grans ciutats no s'entenen. No s'entenen que en uns llocs accepten pactes amb qual-sevol i en altres pretenguin mantenir-se purs i nets. La utilitat de Podemos en l'escena política espanyola és una incògnita carregada de punyetes. En tot cas, al País Valencià sí que es pot fer una constatació irrefutable. Ha costat molts anys al valencianisme polític prendre força, convertir-se en una opció sòlida. Subsidiar-se a un partit polític d'àmbit estatal comporta un greu error. Un error encara més lamentable quan aquest partit només sap jugar a la contra.

Cultura

- 65** POESIA
Marc Granell,
el poeta del 'què'
- 70** TEATRE I EXTERMINI
Humor adolescent
contra l'extermini
- La Galeria**
- 71** LITERATURA
Entrevista a Antònia Vicens
- 73** **Contra la disgregació**
de l'ésser
Guillem Pufarré
- 74** LITERATURA
Petites memòries
Ramon Pla i Arxé

- 75** MÓN EDITORIAL
- 76** MÚSICA I Xavier Aliaga
L'alegria de la casa
- 77** CINEMA I Àlex Gorina
Quin 'uccellaccio'!
- 78** TEATRE I F. Foguet i Boreu
La València fatxa
- 79** ART I Ricard Mas Peinado
Una icona tridimensional
(i centenària)
- 80** TELEVISIÓ I Toni de la Torre
Barça
- 81** GASTRONOMIA I Jaume Fàbrega
L'art de l'absenta

Publicitat i promoció: Salva Martínez
(València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida
Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí i Quica Sena
Fotomecànica i impressió: Rotimpres
Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:
 Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.